

လှိုင်စာပေ

ပြုပုဂ္ဂိုလ်

ဟင်းလင်းပြိုင်ဆွဲက

နေတစ်စင်း

၀/ဆုံး
လှိုင်စာပေ

နှလုံးသားအင်ဂျင်ကို ပြတိုက်ထဲမှာ ပဲ 'ပြုပြင်နိုင်မည့်သူ လိုအပ်ပါသည်' လို့ စာချိတ်ပြီး ပြထားလိုက်တော့မယ်။

လင်းရဲဝင်း

နှလုံးသားကို သူ့ဇနီးနဲ့ အတူတူ မြှုပ်နှံထားပါတယ်လို့ ဝန်မခံရုံတမယ် အချစ်ကြီးနေတဲ့ လူကို ချစ်မိရင် သူ့ဆီက တက်ကြွလန်းဆန်းတဲ့ အချစ်တွေကို ရနိုင်ပါ့မလား...

သိမ့်သူသူဇော်

အပိုင်း(၁)

အတိတ်ဟင်းလင်းပြင် အတွင်းမှ လူ

အခန်း(၁)

‘ဟင်းဟင်း ရယ်ရတယ်နော်’

‘အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့ အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးဘဲနဲ့ ဘိုးတော်ဒီ
ဇိုင်း ဖမ်းနေတယ်’

‘ကိုကိုဆွေးနဲ့ တူပါတယ်’

‘အေး ဖြစ်နိုင်တယ် ဟီဟီ’

ရယ်မော ဝေဖန်သံများ ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ဆောင်းမနက်ခင်း
တစ်ခုကို မထူမပါး အနွေးျာကင် ဝတ်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကို လက်
နှစ်ဖက် စုံနှိုက်လျက် အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဦးဝိစာရ
လမ်းမပေါ်က လင်းရဲဝင်းကို လှောင်ပြောင်သွားကာ သူ့အနီးမှာ အနီ
ရောင်နှင့် အပြာရောင် အရိပ်ကလေးနှစ်ခုက လေတိုးသံနှင့်အတူ ဖြတ်
ကျော်သွားကြသည်။ ။

နံနက်ခင်းတိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျသူ့ကို ထိုမိန်းကလေးများက အ
မြဲတစေ ဖြတ်ကျော်ပြေးလွှားသွားသည် ကို အမှတ်တမဲ့မို့ သတိမမူမိ။

ဒီနေ့တော့ ဝစီကံနှင့် စတင်လှောင်ပြောင်သမှုပြုလာမှ သူသတိထား
မိခဲ့သည်။ ။

အရုဏ်တက်နေမင်းသည် ခေါင်းပြူကာစ ပြုလာသဖြင့် သူ၏ တစ်
ကိုယ်တော်ခြေလှမ်းကို ရွှေတိဂုံဘုရားအတွင်းရှိ ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့
ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ။

လေကောင်းလေသန့်ကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက်ပြီး အေးချမ်းသည့်နေ
ရာတစ်ခုကို ရွေးရင် သူထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးရဲ’

ကာယဝိဝေက၏ အရသာကို ခဏတာမျှသာခံစားလိုက်ရသေးသည်
အနှောင့်အယှက်က ပေါ်လာသည်။ ။

‘ဘယ်လိုလဲကွာ ဒီလောက်လှပတဲ့ နံနက်ခင်းလေးမှာ မင့်မို့လို့ တစ်
ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့ လာငိုင်နေတယ်’

အလွန်ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ ခင်ဇော်ထွန်းက သူ့ပ
ခုံးကိုပုတ်လိုက်ရင်း ခုံတန်းနံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

‘မင်းကရော တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး လား’

‘ထပ် ဘယ်ကဟုတ်ရမလဲ အိမ်သူနဲ့ ရတနာရွှေအိုးကြီး ၃လုံး ပါ
တယ်လေ’

‘ဘယ်မှာ လဲ’

‘ဟိုမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုပြီး ဘုရားဈေးတန်းက
စားသောက်ဆိုင်ကို အားပေးနေကြတယ်’

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဝယ် ရှိနေသော သူမိသားစု
ကို လမ်းညွှန်ပြသရင်း ဆိုလိုက်သည်။ ။

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး မင်းရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် လေလွင့်ခြင်း စီးရီးကို ဘ
ယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာ လဲ’

‘ငါဘယ်တုန်းက စီးရီးထုတ်လို့ လဲ’

လင်းရဲက မသိဟန်ပြုပြီး အူကြောင်ကြောင် အမူအရာဖြင့် မေး
လိုက်သည်။ ။

‘မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ၊ မင်းကို နောက်ထပ် အဖော်မရှာ
တော့ဘူးလားလို့ မေးနေတာ’

‘အဖော်မှ မလိုတာကွာ’

‘ဘာ’

ခင်ဇော်ထွန်းက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ သတ္တဝါတစ်ကောင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

‘လွန်ခဲ့တဲ့ စနစ်က မင်းနဲ့ ငါ လူပျိုဘဝ အတူတူနေခဲ့တုန်းက အဖော်မဲ့နေတဲ့ ငါ့ဘဝကြီးကို ပြည့်စုံသွားအောင် နွေးထွေးတဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ရှာတော့မယ် ဆိုပြီး မင်းကြွေးကြော်ခဲ့တယ်လေ’

‘ဒါက Long Long ago ကပါကွာ’

‘မဆိုင်ဘူးလေ အဲဒီတုန်းက မင်း ငါ့အရင် ၂နှစ်လောက် စောပြီး အဖော်ရခဲ့တယ်လေ’

‘အဖော်သာ စောရတယ်၊ မင်းလို ရွှေအိုးကြီးတွေ တစ်လုံးမှ မရခဲ့ဘူးလေ’

‘ဒါတော့ မင်းညွှံ့လို့ ပါကွာ ငါဆိုရင် ကြည့်စမ်း ဝမ်းရီးသား ဝမ်းဘေဘီနဲ့ ဥယျာဉ်ရတော့ ရပ်လိုက်တယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်သာ ယာလဲ’

‘ငါညွှံ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ဆွေးမြေ့သော အသံဖြင့်ဆိုရင်း လင်းရဲ အဝေးကိုငေးကြည့်နေလိုက်သဖြင့် ခင်ဇော်ထွန်း အသံတိတ်သွားသည်။ ။

အတန်ကြာမှ

‘ဆောရီးကွာ ဖြူဖြူက မွေးရာပါနှလုံးရောဂါကြောင့် မင်းတို့ ကလေးမယူဖြစ်ကြတာ ငါမေ့သွားတယ် ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီပဲ

မေ့ဖို့ ကြိုးစားသင့်ပါပြီကွာ’

ခင်ဇော်ထွန်းက ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် တောင်းပန်ရင်းက လိုရင်းကို တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

‘ငါမှ မေ့လို့ မရနိုင်တာ’

‘ခက်တယ်ကွာ (၂)နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောင်းလဲသင့်နေပြီ’

‘(၂)နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ လပေါင်း ၂၀ဟာ ငါ့ဝေဒနာကို ကုစားလို့ မလုံလောက်သေးပါဘူးကွာ’

‘ရပ်နေတဲ့ မင်းရဲ့ နှလုံးသားအင်ဂျင်ကြီးကို ဘယ်မကြွင်းနစ်ကမှ ပြန်လည် မပြုပြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့’

‘နှလုံးသားပြတိုက်မှာ ဘဲ ထားလိုက်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

‘အရူး’

ခင်ဇော်ထွန်း မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုအတောအတွင်းမှာ ပင် လင်းရဲအတွက် ကယ်တင်ရှင်များ ပေါ်လာသည်။

သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးသုံးယောက်ရောက် လာပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်က မျောက်ရွာသွားကြည့်ထားသည် ဟု သူ့ကိုယ်တိုင် ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် သူ့သားအငယ်ဆုံးကောင်က ခင်ဇော်ထွန်း၏ ဂုတ်ပေါ် ကျော်ခွတက်လိုက်သည်။

‘ဟာကွာ ဒီကောင် ဆင်းဆင်း အဖေ ဒီမှာ စကားပြောနေတဲ့ ဟာကို’

‘ဟား ဟား မဆင်းနဲ့ သား မင်းအဖေ ဦးကို ဆရာလာလုပ်နေတာ’

အေးအေးဆေးဆေး မနေရဘူး ဂုတ်ခွစီးပြီး တစ်ပါတည်းသာ ကားဆီ ခေါ်သွားတော့’

လင်းရဲ့ အခုမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်း ခင်ဇော်ထွန်းကို မြောင်ကျကျပင် နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

‘နေပါဦး ကိုလင်းရဲ့ အခုတစ်ယောက်တည်းပဲလား’

အသွင်တူ၍ အိမ်သူဖြစ်ဟန်တူသော ခင်ဇော်ထွန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ မေဦးက သူ့ခင်ပွန်းသည် ၏ စကားကွန်ယက်ထဲဝင်ရန် စကားဦးသန်းလာ သဖြင့် လင်းရဲ့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ

‘တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့ မေဦးရယ် ကိုင်း... သူငယ်ချင်း နောက်မှ အာဝါဟဝီဝါဟတရား ဆက်ဟောတော့။ ငါအလုပ်ရှိလို့ သွားဦးမယ် ကိုင်း မမေဦးရောပဲ’

သူတို့ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး လင်းရဲ့ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ဒါတောင်

‘ဟေ့ကောင် အိမ်လာခဲ့ဦး၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး’

‘အေးအေး’

အနောက်ကလိုက်လာသည့် အသံကို တုန့်ပြန်သံပေးပြီး ရွှေတိဂုံဘု ရားမြောက်ဘက်မုခ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ အိမ်ရှိရာ ဗဟန်းဘက်သို့ သွေးဆေးကန်ကြားလမ်းလေးမှ ဆင်းလာခဲ့ သည်။ ။

‘ကျီ’

အိမ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်အဝင်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဖြူပြုမိုး၏ ဓာတ်ပုံကြီး
က သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။ ။

ဓာတ်ပုံထဲမှ ဖြူသည် သူ့ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်နေသည်။ ။

‘ဖြူရယ်’

အခန်း(၂)

စိမ့်နေအောင် အေးသော မဒမချောင်းရေထဲတွင် တစ်နေကုန် ပင်ပန်းသမျှ အပန်းပြေသွားအောင် ရေစိမ်၍ ချိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

‘သမီးရေ ဖြူပြာမိုး’

ရေချိုးချိန် ကြာသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ပူပြီး အမေ လိုက်လာပုံရ သည်။ ။

‘ရေချိုးလို့ ပြီးပါပြီ အမေရဲ့ ခဏလေးနေနော်’

တိုက်ထားသော ဆပ်ပြာကို ကုန်စင်အောင် ပွတ်သပ်ရင်း ချောင်းရေ ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ကာ ခပ်သွက်သွက်ရေကို ခါချပြီး ချောင်းကမ်း စပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။ ထဘီရင်ရှားနှင့် ရေစိုပြီးကပ်နေသည့် အပျိုစင်၏ အလှသည် ရောနီကောင်းသတ္တဝါကို ဦးညွှတ်သွားစေ နိုင်သည် အထိ နေဝင်ရီတရောတွင် အစွမ်းကုန်လှပနေသည်။ ။ ကျောက် တုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော တဘက်ကိုယူကာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းနှင့် ဆံကေသာပေါ်ရှိ ရေစများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး အမေရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘အို’

လူစိမ်းတစ်ဦး လက်ပိုက်ပြီး သူ့ကို အသက်မဲ့သလိုငေးမော ကြည့်ရှု နေသည်။ ။ အပျိုစင်ကလေး ရှက်သွေးဖြန်းကနဲ ဖြစ်ရာမှ ဒေါပွသွား

သည် ။ သို့သော် အခြေအနေအရ ရန်တွေ့နိုင် ရန်မဖြစ်သေးသဖြင့် သူ့
အမေရှိရာ ယာယီတဲလေးဆီသို့ အခြားတစ်ဖက်မှ ပြေးဝင်သွားလိုက်သ
ည် ။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ’

အမောတကော ပြေးဝင်လာသည့်သူ့ကို အမေက ဆီးမေးလိုက်သည်
။ မောနေသဖြင့် သူတော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။

‘သမီးကကွယ် ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲ အလုပ်
လည်း တစ်နေ့ကုန်လုပ်ထားရသေးတယ်’

အမေက ပူပန်စွာ မေးလာသဖြင့် ဖြူပြာက

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ရေချိုးပြီး ချမ်းလာလို့ ’

‘ဪ ခီကလေးမနဲ့ ’

ဖြူပြာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး အလှပြင် အဝတ်လဲနေစဉ် အပြင်မှ အမေ
အသံ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည် ။

‘ကျေးဇူးပါပဲကွယ် ခီကလေးမ ခီလိုပဲ နမောနမဲ့နဲ့ ဟဲ့ဖြူပြာ ခီမှာ နင့်
အင်္ကျီချောင်းဘေးကျန်ခဲ့တာ ခီမှာ ကောက်ရလို့ လာပေးနေတယ်’

အမေအသံကြောင့် ဖြူပြာမိုး အခန်းထဲမှ ထွက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဪ ကိုလူစိမ်းကိုး’

စိတ်ထဲမှ မကျေနပ်မှုက ကိုလူစိမ်းကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ကွဲ
သွားသည် ။

‘ဪ ရှင်ကိုး’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဪ သမီးက သိနေသလား ဒါဖြင့်လည်း စကားပြောဦး အမေ ဟို
ဘက်ဆိုင်သွားပြီး ညစာချက်ဖို့ ဝယ်လိုက်ဦးမယ်’

အမေက ဘုမသိဘမသိနှင့် မှတ်ချက်ချရင်း တဲ ၅လုံးကျော်ခန့်က
ဈေးဆိုင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် ဖြူပြာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ရန်တွေ့ခွင့်ရသွားသည်။ ။

‘မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုသိလို့ လား’

‘ရှင်အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ ချောင်းဘေးမှာ မိန်းမပျိုတစ်
ယောက် ရေချိုးနေတာကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရိုင်းတဲ့ မျက်လုံးကြီး
နဲ့ ကြည့်ရတာလဲ’

‘အလို အထိမခံ ရွှေပန်းကန်လေးပါလား’

‘ထင်ချင်သလိုထင်’

‘မထင်ရက်ပါဘူးဗျာ ညနေစောင်းကလေးမှာ အမှတ်မထင် တွေ့လို
က်ရတဲ့ မိုးကျရေစိုရွှေမင်းသမီးလေးကို ရုတ်တရက် တွေ့လို့ မှ င်သက်
ငေးမောမိသွားတာပါ။ ရိုင်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ကွယ် ကိုယ်တောင်းပန်
ပါတယ်’

ကိုလူစိမ်းက မြှောက်ပင့်ပြောပြီး တောင်းပန်နေသဖြင့် ဖြူပြာ ကြေ
အေးရမလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘တမင်သက်သက် ကြည့်တာမဟုတ်ရင်တော့ ပြီးရောပေါ့ အင်္ကျီလာ
ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လူစိမ်းများ နှင့် အရောမဝင်လိုသဖြင့် ဖြူပြာ စကားစဖြတ်ပြီး အမေ
နောက်လိုက်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ။

‘နေ နေပါဦး မိန်းကလေး’

‘ဟင် ဘာကိစ္စရှိသေးလို့ လဲ’

‘ဒီလိုပါ’

လူရွယ်က စကားကိုပြောရန် တုံ့ဆိုင်းနေခိုက် ဖြူပြာ သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။

အသားမဖြူမညိုနှင့် အရပ်မရှည်လွန်း မပုလွန်း။

အသက်အရွယ်က သူနှင့် သိပ်ကွာလှပုံမပေါ်။ ၂နှစ် ၃နှစ်ခန့်တော့ ကြီးနိုင်သည်။ သူတို့လို အလုပ်လာလုပ်သူတော့ မဖြစ်နိုင်။ ရုပ်ရည်ရူပ ကာက သန့်ပြန့်လွန်းသည်။ ။

‘ပြောလေ’

တုံ့ဆိုင်းနေသူကို မြန်မြန်ပြောရန် ဖြူပြာ တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ ။

‘ဪ ကိုယ်က ခုမှ ဒီနေရာကိုရောက်ဖူးတာပါ ဒါကြောင့် ဒီနေရာ ကို ဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေး ရေချိုးတတ်မှန်း မသိလို့ ပါ’

‘သိရင်ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘ဪ သိနေရင် ဘယ် ခုလိုလာကြည့်ပါမလဲ’

‘ခု သိပြီမှတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သိပါပြီ’

‘ဒါဆို မလာတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟင့်အင်း ချောင်းကြည့်မှာ ’

‘အို တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူ ကြည့်ကြည့်ပါလား ခဲနဲ့ ပေါက်မှာ ’

‘ထွက်ပြေးမှာ ပေါ့’

‘ပြေးပေါ့ နောက်က လေးခွနဲ့ လိုက်ပစ်မယ်’

‘ကြောက်နေရပါလား’

‘နောက်နေတွေ့မယ်’

‘မတွေ့ဘူး’

ဖြူပြာမိုး ပြောပြီး အမေရှိရာ ဆိုင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ -

‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကိုလူစိမ်း’

လင်းရဲဝင်း ထိုညက အိပ်မပျော်။ ဒီနေရာ မသွား သွားအောင် တိုက်တွန်းသော ဖခင်ကြီးကို ရေစိုနတ်သမီးကလေးနှင့် မတွေ့မီက အချိန်ထိ စိတ်ကောက်နေသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ငရဲ ငါပြောတာကို နားထောင်’

‘ဖေဖေကလဲဗျာ သားကို ငရဲလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဆို’

‘ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘လူစင်စစ်က ငရဲသားဖြစ်နေမှာ ပေါ့’

‘ဖြစ်မှာ ပဲ ဘယ်နှယ်ကွာ အဖေက သားလုပ်တဲ့ ကောင် ဘူမိဗေဒ ဘွဲ့ရတယ် အဖေလုပ်ငန်းက ရွှေတွင်းတွေ သတ္တုတွင်းတွေ သားလုပ်တဲ့ ကောင်က အစိုးရအလုပ်ကို လုပ်ချင်သေးတယ်တဲ့ ငရဲကြီးမယ့်ကောင်’

‘ငရဲမကြီးပါဘူး အဖေရာ ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ် တိုင်းပြည်က သားကို ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မွေးထုတ်ပေးထားလို့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာ လေ’

‘ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွာ နိုင်ငံတော်ကို ငါကလည်း ငွေရှာပေးနေတာပဲ’

‘အဖေက ကိုယ့်အတွက်ကို များ ပါတယ်’

‘... မသား အဲဒီငွေတွေ မင်းသုံးနေတာရော ဘာပြောမလဲ’

‘အဖေကြီးရေ သားကို ဆူတော့ဆူတာပေါ့ ကျွန်မကိုတော့ တိရစ္ဆာန်ဘဝ မပို့လိုက်ပါနဲ့’

အိပ်ခန်းထဲမှ အမေက တစ်စခန်း ထလာသဖြင့် လင်းရဲဝင်း စစ်မျက်နှာစာပြောင်းပေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မေမေ ဖေဖေက သားကို တောထဲအတင်းလွှတ်နေတယ်’

‘အလိုတော် ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးကို ဘယ်ပို့နေတာလဲ’

‘မဒမချောင်းက ရွှေထုတ်စခန်းကို’

‘အမလေး ငှက်ဖျား ပေါမှ ပေါပါဘိ’

‘ဟေ အမေကြီး မပိုနဲ့ မင်းသားက ဘူမိနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား တောထဲ ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်။ ခု သူအလုပ်လျှောက်ထားတာရရင် ဒီထက် ငှက်ဖျားကြမ်းတဲ့ နေရာသွားရမှာ မော်ချီးတို့ ဘာတို့ ဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး ခေါင်တယ် ငှက်ပိုကြမ်းတယ် ဘာနားလည်လဲ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်လား မလုပ်နဲ့ ငါ့ကိုကြည့် ထိပ်ပြောင်နေတာ’

‘ဆံပင်မရှိတာပါတော်’

‘အတူတူပေါ့ အဲဒါ ငှက်ဖျားဆေးတွေ စားတာ များ ပြီးကျွတ်ကုန်တာ’

ဖေဖေကို လင်းရဲ့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ငယ်စဉ်က အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ရင်း ယခုကဲ့သို့ ရွှေထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းစုကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ အဖေသည် ငွေထက် စည်းစိမ်ချမ်းသာထက် အလုပ်တာဝန်ကို အလွန်လောဘကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ။ အလုပ်သမားများ အပေါ် စေတနာထားလွန်းသည်။ ။ အဖေ့လိုလူမျိုးဖြစ်အောင် အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်လုပ်ကြည့်ချင်သဖြင့် သူ အစိုးရအလုပ်ကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ကဲ ထားပါတော့ရှင် ခု သားကို ဘာကိစ္စနဲ့ လွှတ်မှာ လဲ’

‘ဘာကိစ္စဟုတ်လား။ ဟန်လင်းကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံမဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားတော်မောင်ငန့်ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ဆိုင်သမျှ ရွှေတွင်းတွေ သတ္တုတွင်းတွေကို ရောက်အောင် သွားကြည့်ခိုင်းရမယ်လေ’

‘ကျန်တဲ့ အစုဝင်တွေထဲက သင့်တော်တဲ့ လူတွေကို ဖေဖေနေရာ လွှဲပေးလိုက်ပေါ့’

‘ဘာကွ’

အဖေ့မျက်နှာ ဒေါသရောင်လွှမ်းသွားသည်။ ။

သို့သော် တဖြေးဖြေးနှင့် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး

‘သားရယ် ဖေဖေ ခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဖေဖေမိသားစု တစ်စုတည်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေတို့ ကို မှီခိုနေရတဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်သမားတွေ အများကြီးပါ’

ဦးဟန်လင်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထ၍ ပြတင်းပေါက်ဘက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်လျက် လင်းရဲဝင်းကို ကျောခိုင်းလျက် အနေအထားဖြင့်

‘အဖေနေရာကို လွှဲပေးဖို့ သား သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့ လူကို သားအထင်နဲ့ ပြောပြစမ်း’

လင်းရဲဝင်းနှုတ်မှ အသံမထွက်။ လှုပ်စိလှုပ်စိနှင့် ရေရွတ်ရင်းက

‘အန်ကယ်ကျော်ညွန့်အောင်’

‘ကျော်ညွန့်အောင်။ ပညာတော့ အများကြီးတတ်ပါရဲ့ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာ ၁၀ရာခိုင်နှုန်း ပိုင်တယ်။ သူများ တွေကို တိုက်ရမှာ စိုးလို့ ဝီစကီပုလင်းကို ဖွက်ပြီးသောက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲကို ငါ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အကြီးအကဲခန့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ’

‘တတိတိနဲ့ ဘာမှ မသိလိုက်ရဘဲ ကုန်သွားမှာ ပေါ့’

လင်းရဲဝိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ နှုတ်ကမူ

‘ဒါဆို ဦးစိန်အောင်ရော’

‘ရိုးသားလွန်းပြီး သူများ စကားယုံလွယ်တယ် ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာ ၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပိုင်တယ် သား’

‘ဒါဆို’

‘မေသူကျော်ကို ပြောမလို့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဖေဖေ သူ့စိတ်ထဲမှ တွေးတောမှုကို ကြိုတင်သိနေဟန် တူသည် ။

‘ကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာ အဖေပြီးရင် အများ ဆုံးပိုင်တဲ့ သူပဲ ၁၅ရာခိုင်နှုန်း

န်း ပိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ကျန်တဲ့ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းလုံးကို ဝယ်နိုင်တဲ့ အင်အား ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ပိုင်တဲ့ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းကိုတော့ သူ မဝယ်နိုင်ပါဘူး’

‘အန်တီမေက တော်ပါတယ်’

‘အတော်လွန်တယ် ဓနရှင် ဆန်လွန်းတော့ အလုပ်သမားတွေ လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်’

လင်းရဲဝင်း နှုတ်ဆိတ်သွားသည် ။ သူ့တွင် ချေပစရာ စကားကုန်နေပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဟန်လင်း၏ နောက်ကျောကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ဦးဟန်လင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာရင်းက သူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ

‘သားကို ခုချက်ချင်း အမွေဆက်ခံဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဖေဖေ အသက် ၅၀ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက် ၁၀နှစ် ၁၅နှစ်ကြာလို့ ဖေဖေအနားယူဖို့ ကြံရွယ်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းမှာ ဒီကုမ္ပဏီကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝနေဖို့ လိုတယ်’

‘သား စဉ်းစားပါမယ်’

‘အေးလေ စဉ်းစားပါ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ရွှေကျင်ကိုသွား မဒေမတွင်းမှာ ၅ရက်နေ။ ရွှေကျင်ဘက်က ဘောပထတွင်းမှာ (၃) ရက်နေခဲ့။

‘ဗျာ’

အဖေ၏ အမိန့်အတိုင်း ကုမ္ပဏီမှ အဖေလူယုံဒရိုင်ဘာ ဦးစောညိမ်းနှင့် အထုပ်အပိုးပြင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည် ။

တတိယမြောက်နေ့၏ လှပသော ညနေခင်းလေးတွင် ရေစိုနတ်သမီးလေးနှင့် သူ ဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

နတ်သမီးလေးရယ်။

‘ဦးစောညိမ်း’

ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော ဦးစောညိမ်းကို လင်းရဲခေါ်လိုက်သည် ။

‘ဘာများ လဲ ကိုရဲ’

‘ဒီရွှေတွင်းရဲ့ မန်နေဂျာကြီးရော’

‘ဆိုက်ထဲရောက်နေပြီ ထင်တယ်’

‘လိုက်ကြည့်ရအောင်ဗျာ’

‘ကျားသားမိုးကြိုး’

ဦးစောညိမ်း အံ့အားသင့်သွားသည် ။

ရွှေတွင်းရောက်စကတည်းက VCD ကြည့်လိုက် အိပ်လိုက်စာဖတ်လိုက်ဖြင့် ၃ရက်လုံးလုံး အချိန်ကုန်နေပြီ။ မနောက ညနေကမှ

‘ဒီရွှေ ရွှေကျင် သွားလည်ရအောင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီး

‘ဒီအလုပ်တွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး အဖေ၊ လက်မှတ်တဲ့ ရက်ကျရင် ရန်ကုန်ပြန်မယ်’ ဟု ပြောထားသဖြင့် မနက်စောစော ကားကြိုခိုင်ရေး စစ်ဆေးနေသည့် ဦးစောညိမ်း မျက်စေ့လည်သွားသည် ။

‘ဘာမှ ကျားတွေမိုးကြိုးတွေ လုပ်မနေနဲ့ ။ လာပါ သွားရအောင်’

‘ငါလည်း ဆိုက်ထဲမရောက်ဖူးဘူးကွ၊ မင်းနဲ့ အပြိုင် အိပ်လိုက်စားလိုက် ကြည့်လိုက်လုပ်နေတာ’

‘ခက်တာပဲဗျာ ဦးစောက နည်းနည်းပါးပါး မလေ့လာဘူးလား’

‘ဗုဒ္ဓေါ ကိုယ့်ဆရာကမှ စိတ်မဝင်စားတာ ကိုယ်လည်း လေ့လာဖို့ မေ့သွားတာပေါ့’

‘ထားပါတော့ဗျာ’

အကြံအစိုက်သွားသဖြင့် လင်းရဲတစ်ယောက် ရေစိုနတ်သမီးလေး ရှိလိုရှိငြား ညနေကတွေ့ခဲ့သည့် ချောင်းကမ်းနံဘေးဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ တဲအိမ်စုကလေးမှာ ၁၀လုံးခန့်ရှိမည် ထင်သည်။ အိမ်အားလုံးတွင် သူ့အိမ်ကလေးက သပ်ရပ်သည်။ သို့သော် မင်းတုန်းခတ်လျက်ဖြစ်၍ လင်းရဲ စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည်။

‘ဟုတ်ပါပြီ... သူ ရွှေတွင်းမှာ ပဲ အလုပ်လုပ်တယ် ထင်တယ်’

စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း အနီးနားတဝိုက်သို့ စူးစမ်းရန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆော့ကစားနေသော ကလေးတချို့ကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်ဆိုင်လေးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘ဘာအလိုရှိသလဲရှင်’

အသက် ၁၃နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးဟာ ဈေးသည် မကြီးအိုက်တင်နှင့် မေးလာသည်။

‘ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဒီကလူတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲ တစ်ယောက်မှ လည်း မတွေ့ကြပါလား’

သူမေးခွန်းကို ဈေးသည် မလေးက ပြုံးရင်း ပြန်မေးခွန်းထုတ်သည်။

။

‘ဪ ဒါလား အစ်ကိုက ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

လင်းရဲ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သိချင်သည့်အဖြေကို တော်တော်နှင့် ရ

မည့်ပုံမပေါ်။

‘စပ်စုတာပါ’

ရွှေပြီးပြောလိုက်မှ သူလိုချင်သောအဖြေ ရသွားသည် ။

‘သူတို့ အားလုံး ရွှေတွင်း သွားကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ရွှေတွင်းကို ဒီကနေ ချောင်းအတိုင်းဆင်းသွား...၊ လူသွားလမ်းကလေးရှိတယ်ရှင် ၁၅မိနစ်လောက်တော့ လျှောက်ရမယ်၊ ခုချိန်တော့ စက်မောင်းသေးဘူး၊ စက်မောင်းသံကြားတဲ့ ဆီကိုသာ မှန်းပြီးသွားလိုက်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ မိန်းကလေးရယ်’

လင်းရဲဝင်း ထထွက်လိုက်သည် ။ ဒီတော့မှ မိန်းကလေး

‘စီးကရက် ဝယ်သွားဦးလေ’

‘ကိုယ် စီးကရက်မသောက်တတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဝယ်ပါ့မယ် တစ်ဗူးပေး’

သူ့စကားကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မိန်းကလေးက စီးကရက်တစ်ဗူး ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။

‘ရော့’

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘ငါးရာ’

လင်းရဲဝင်း ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုပ်ပေးလိုက်ပြီး စီးကရက်ဗူး ပြန်ပေးခဲ့သည် ။

‘ညီမ တိုက်ချင်တဲ့ လူ တိုက်လိုက်’

မိန်းကလေးက အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည် ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ရောက်အောင် လင်းရဲ့ မိနစ်၂၀နီးပါးလမ်းလျှောက်လိုက်ရသည် ။ တောလမ်းဆိုပေမဲ့ သူ နည်းနည်းတော့ပန်းသွားသည် ။ စက်ယန္တယားကြီးများ ၏ အသံကို မှန်းဆရင်းဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ သူပြေးပြေးချင်းရောက်သွားသည် ။

‘အားပါး ဒီလောက်ကျယ်ပြီး များ တဲ့ အလုပ်သမားအုပ်ထဲမှာ သူ့ကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ’

စိတ်ထဲမှ ညီးတွားရင်း သူအကြံအိုက်သွားသဖြင့် အရိပ်အောက်မှ ယန္တယားကြီးများ အလုပ်လုပ်နေသည် ကို ငေးကြည့်နေသည် ။

‘ဟေ့လူ ဘာကိစ္စလဲ’

အရေးထဲမှ လေသံမာမာနှင့် လုံခြုံရေးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာသူတစ်ဦးက မေးလာသည် ။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ အကြံရလိုက်သည် ။

‘ဪ ဒီက ဆိုက်မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ’

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သင်္ကာမကင်းသည့်မျက်လုံးနှင့် လူကိုကြည့်ပြီး

‘ခင်ဗျားကို တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သူ့ဆီကို လိုက်ပို့ပေးပါ’

‘ခင်ဗျား သေချာတယ်နော် နောက်မှ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် တာဝန်မကျေဘူးဆိုပြီး အဟောက်ခံနေရမယ်’

‘စိတ်ချစမ်းပါကွာ’

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ဂိတ်တဲအတွင်းရှိ အဖော်တစ်ဦးအား လှမ်းမှာ

ရင်း သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

‘ကမ်းပါးဖက် သိပ်ကပ်မလျှောက်နဲ့ ကမ်းပါးပြိုကျတတ်တယ်’

ရှေ့က လျှောက်ရင်း သူ့ကို လှမ်းဆရာလုပ်နေသဖြင့် အန္တရာယ်မ
ဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပြီး သူ့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

‘ခင်ဗျားတို့ ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်သမားဘယ်နှယောက်လောက် ရှိလဲ’

‘သေသေချာချာတော့ မသိဘူး ထောင်ကျော်မယ် ထင်တယ်’

‘အတော်များ တာပဲနော်’

‘ဒါတောင် အလုပ်သမားမလုံလောက်လို့ စက်တစ်လုံး ပိတ်ထားရ
သေးတယ်’

‘လုပ်ခနည်းလို့ လား’

‘ဘာဗျ။ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောပါ။ ဒီနားတဝိုက်မှာ လုပ်နေ
တဲ့ ကုမ္ပဏီလေးခုမှာ ကျုပ်တို့ ကုမ္ပဏီက လုပ်ခအကောင်းဆုံးပဲ ဒီကြား
ထဲမှာ သူဌေးက ရွှေထွက်ကောင်းရင် ဘောက်ဆူး တနင့်တပိုးပေးတာ
ဗျာ’

‘ဪ ဒီလိုလား’

‘ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ အလုပ်ချိန် တစ်နေ့ အလုပ်ချိန်(၈)နာရီထက်ပို
ရင် အိုဇာတိုင်ရသေးတယ်ဗျာ’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဟိုဘက်ကုမ္ပဏီကလူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ။ ခင်ဗျားတို့ မန်နေဂျာ
ရဲ့ တူတော်တယ်’

‘ဟုတ်လား စောစောက ပြောရောပေါ့ လာ လာ မန်နေဂျာကြီး ဆိုက်
ထဲမဆင်းခင် ဝင်တွေ့လိုက်’

မုသားတစ်ဝက် အမှန်တစ်ဝက် သုံးလိုက်သည်။ ။

မန်နေဂျာသည် အမေနှင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ်တော်သူ ဖြစ်သော်လည်း
သွေးဝေးလှသည်။ ။ သို့သော် တာဝန်ကျေပြန်သော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
ကြီး လေသံပြောင်းသွားသည် က အမှန်ပင်။

‘ရှေ့က ရုံးခန်းပဲ ကျွန်တော် ဝင်သတင်းပို့ရမလား’

‘ရပါတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝင်သွားပါ့မယ်’

‘မောင်စိုး လိုက်ပို့တယ်လို့ ပြောလိုက်နော်’

‘စိတ်ချပါ ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

လူသဘာဝကို သိသော လင်းရဲဝင်း ပြီးပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ

‘ကိုမောင်စိုး ခဏစောင့်နေဦးနော်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားပဲ ဆိုက်ထဲလိုက်ပြ
ရမယ်’

‘ဟာ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’

လင်းရဲဝင်း မန်နေဂျာအခန်းထဲ တံခါးဖွင့်ဝင်သွားလိုက်သည်။ ။

‘ဟာ ဖိုးရဲ ဒီနေ့ ရွှေကျင် မသွားတော့ဘူးလား’

‘မသွားချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ တော်ကြာ အဖေက လုပ်ငန်းအကြောင်း
မေးနေရင် ဖြေရခက်နေမှာ စိုးလို့ ’

‘ကောင်းတယ်ကောင်းတယ် ငါလည်း မင်းကိစ္စခေါင်းကြိမ်းနေတာ
Boss က သေသေချာချာမှာ လျက်နဲ့ မင်းကခေါင်းမာနေတော့ (၃)ရက်

လောက် အချိန်ပုတ်သွားတယ် ကိုင်းပြော ဘယ်လုပ်ငန်းခွင် အရင်ကြည့်မလဲ’

‘အလျဉ်းသင့်သလိုပေါ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ခုနက လိုက်ပို့တဲ့ ကိုမောင်စိုးကိုပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်’

‘ဟာ မဟုတ်တာကွာ မင်းအဖေ ငါ့ကို ဆူလိမ့်မယ် သူက ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြဖို့ မှာ ထားတာ’

‘ရပါတယ်ဗျာ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလားကွာ Boss က ညာတာမကြိုက်ဘူး’

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘောစီပါဘဲ ပြဿနာမရှိပါဘူး’

‘ဘာလဲကွ ဘောစီဆိုတာ’

‘ဒီလိုလေ ဦးလေးက ဖေဖေ့ကို Boss လို့ ခေါ်တော့ ကျွန်တော်က Boss ရဲ့ သား ဘောစီပေါ့’

‘ဟား ဟား နောက်တဲ့ ကောင်ကွာ မင်းသဘော။ အဲဒီကောင် မောင်စိုးက ဘာမှ မသိဘူး မင်းသိချင်တာရှိရင် တာဝန်ခံတွေမေး ငါ မောင်စိုးကို ရှာလိုက်မယ်’

‘ဟာ မမှာ နဲ့ ဦးသက်တင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ဘောစီဆိုတာ အသိမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုမောင်စိုးက ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မန်နေဂျာရဲ့ တူအဖြစ်ပဲ သိထားတာ’

ဦးသက်တင် စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

‘ဟုတ်ရဲ့ လား စိုးရဲရယ်... မဟုတ်တရုတ်တော့ မကြံစည်နဲ့ နော် Boss ရဲ့ သား ဘောစီဆိုတော့ အားလုံးက လေးစားကြမှာ ပါ၊ မင်းအဖေ့ကို

ဒီက အလုပ်သမားတွေက အကုန်ရှိသေ လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်ကွ
မင်း အန္တရာယ်မရှိပါဘူး’

‘အန္တရာယ်ကိုကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အလုပ်သမားတွေရဲ့
အတွင်းရေးတွေကို သိချင်လို့ ပါ’

‘ဟာ ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကောင်းတယ်ဗျာ ကယ်ရီးအွန် ဘောစီ ကယ်
ရီးအွန်’

ဦးသက်တင်က ပြောပြောဆိုဆို သတိရသွားဟန်ဖြင့်

‘နေပါဦးဟ မင်းပြောတဲ့ ဘောစီဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ’

‘ဟား... ဟား... ဦးလေးရေ တလွဲမထင်နဲ့ စက်ဘီးလုံးထဲက ဘောစီ
လေးတွေကို ပြောတာ’

‘ဟူး တော်သေးတာပေါ့ ဟေ့ကောင် မောင်စိုး ငါ့တူဘောစီကို သေ
သေချာချာလိုက်ပြလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

မောင်စိုး အူလယ်လယ်ဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ လုပ်လိုက်ပြီး သူ့
နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

‘ဟေ့ ခင်ဗျားနာမည်က အဆန်းပဲနော်’

‘ဟာဗျာ ဦးလေးက နောက်တာပါ၊ ကျွန်တော့်နာမည် စိုးရဲပါ’

‘ဟာ မသိပါဘူးဗျာ ကိုစိုးရဲ ဘယ်ကိုအရင်ကြည့်မလဲ’

‘ရေစိုနတ်သမီးကို’

‘ဗျာ’

မောင်စိုး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ ။

လင်းရဲဝင်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ အတောင့်တဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ပြောထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘ဟဲ... ဟဲ နောက်တာပါဗျာ၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေတဲ့ နေရာသာ လိုက်ပြ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တစ်နေရာမှ မကျန်စေနဲ့ နော်’

‘စိတ်ချ ဒီဆိုက်ထဲမှာ ကျွန်တော်မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာဆိုလို့ ပုရွက်ဆိတ်အုံထဲမှာ ပဲ ရှိတယ်’

‘ဒါဆို အဲဒီ ပုရွက်ဆိတ်အုံထဲပဲ လိုက်ပြတော့’

‘ဗျာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ၊ ဒီတောထဲက ပုရွက်နီကောင်တွေက အဆိပ်ပြင်းပါဘိနဲ့’

လင်းရဲဝင်း၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့် မောင်စိုး သူ့ကိုအတော်ခင်မင်သွားသည်။ ။

ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်ဝတို့ အတွက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ၏ ခင်မင်ယုံကြည်မှု၏ တန်ဖိုးကို လင်းရဲဝင်း မကြာမီ တွေ့မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။
